

חצי חצי

חצי חצי — כך נראה המראה החדשני והכונה אינה לחצי האגרה של הטלוויזיה, אלא לחצי הדוגמה של השימלה, או החליפה.

את הדגמים הללו עיצב רוברט לרוס — חצי־ישראלי חצי־בנקוקי — המבלה את חייו חצי בתל־אביב וחצי בתאילנד. הבד המיוחד, הדקיק והעדין מיובא מיפאן. נתפר בתאילנד ונמכר בישראל בשלל

קונבנציונליות. החלטתי להיות דוגמנית. באחד הימים חלתה חברתי, ושלהתה אתי לתצוגה במקומה. ציק־צ'אק התאמתני בבית, למדתי ללכת. נעלתי נעלי־עקב. חברתי איפרה וסרקה אותי. וכך עליתי על המסלול — עם הרבה ביטחון־עצמי, עם הרבה העזה וחוצפה, וכלי ידע מיני־מלי.

זה עבד שיגעון. קיבלתי כסף עבור

חצי מכוספס וחצי חלק -

או חצי חלק וחצי מנוקד

צבעים, כגון: אדום־לבן, כחול־לבן, צהוב וכחול, לזכותו אפשר לומר, שהוא לא מתקמט, ושהוא מתכבס בקלילות מפתיעה. הדגמים האלה נראו לראשונה על הדוג־מנית הצעירה נטע רמון. נטע היא ילידת קיבוץ מורע, חברה לשעבר במושב בני־עטרות, והיום דוגמנית עירונית.

ההופעה, וזה מצא־חן בעיני. מאז אני לא נוטשת את אהבתי ומקור פרנסתי. אני מרוויחה בשבוע מה שמרוויחה מזכירה במשך חודש תמים.

היום אני צעירה ונראית טוב, לכן החלטתי לנצל את השנים הקרובות לעבור דה ברוגמנות. ברור לי כבר עכשיו, שאני אפרוש בשיא. ולא כשינסו להוריד אותי מן הבימה. אני משערת שזה יקרה בגיל 35. צריך גם לדעת לפנו תאת הדרך לצעירות ולתת להן צ'אנס.

סיפרה נטע:

החלטתי לנסות את מזלי בעיר הגדולה רציתי להיות עצמאית תרתי־משמע, כל־מר, לא להיות שכירה ולא לעבוד בשעות

את מסיבות החוג הנוצץ. מדי פעם היתה נעלמת לי, ולא הייתי מוצא אותה. הגעתי למצב, שבו לא היה לי טוב מבחינה חברתית, ואת כל הסכנותי ביננותי על תענוגות־החיים. לדוגמה: הבאתי לארץ מכונית קדיק, שאני מת להיפטר ממנה, כי אחרת אני צריך להחזיק תחנת־דלק פרטית." (ראה תמונה).

גילברט חזר לארץ, לכור מחצבתו, והתיחיל לארגן תצוגות־אופנה. אבל המבין לא מרוצה מהדוגמניות הישראליות: "אין מיכר, הוא מתלונן, חסרה מיקצועיות, אין ליטוש".

אבל לא גבר כגילברט יככה לאורך ימים. הוא בעל תושיה והעזה: "אני מתכנן להביא — או יותר נכון, לייבא — דוגמניות לונדוניות. כל חודש ארבע דוג־מניות. כל חודש אראג שהיו פה פנים חדשות. האנגליות הן מושלמות" אמר דבי ומוסיף: "אצלי לא תראו דוגמנית מעל גיל 23. אני בטוח שהיבוא האישי שלי לא יפגע בדוגמניות הישראליות. להיט, סך, היום לישראליות אין תחרות. הן מזוללות בעבודה. תחרות לא תזיק להן. הן השתפרנה. תשתדלנה ואולי אף תהקנה את האנגליות. אני בדעה שזה לא יזיק להן. בהחלט יש מקום לכך".

נשים בשק

להגשים את עצמן: "כי בעל מצליח ומפרי־נס זה לא הכל בהיים".

הן קנו בדים, והתחילו לגזור ולהתאמן על הבד. כמה חודשים הן גזרו וגזרו, שינו, שיפרו ושיפצו, עד שיצא בגד יפה כלבבן. השנה הן עלו על הגל של בד השק.

"נסענו לפאריס ולרומא, וראינו שזה

פעם היו שרים: "סלינו על כתפינו". היום אפשר לשר: שקינו על גופינו. בפאריס הרחוקה, בירת־האופנה, החליטו עבירנו שנעטה על גיורתינו את השק. בד השק, שידוע לכמה מכן בשם בד פישתן, או יוטה, הוא שיא האופנה היום. מה עושים ממנו? חצאיות, מיכנסיים, חליפות, הכל

את יכולה לקחת בד של שק וללבוש אותו

שיא האופנה, או בלי בושה וחשש הת־הלנו לעצב דגמים ספורטיביים־אלגנטיים, לנשים שאוהבות קווים פשוטים וחלקים, המחמיאים לגיורתן".

מבד הפישתן המעובד, שהוא בד לא יקר, לא דוקר ומאוד רך ונעים למגע. אפשר להפיק מקסימום מראה במינימום כסף.

המינימום הוא 200 שקל לחליפה תפורת רה היטב.

או למי שרוצה לגוון את מלתחתה, בהחלט מומלץ שתימצא בארונה גם חלי־פתייטה אחת שכזו.

שמלות, ז'קטים, שיכמיות, מעילים קלי־לים.

סנוניות־השק הישראליות הן שתי נשים צעירות והתיכות, העונות לשם מרים הופמן ונילי מיטל, הן, יחסית, ירוקות בשטח־האופנה, שנה אחת בלבד, אבל כישרוניות מאוד.

מרים, דוגמנית־לשעבר (לפני 15 שנה), היתה עד לפני זמן לא רב עקרת־בית וסטודנטית לפסיכולוגיה. היא נשואה ואם לשני ילדים.

נילי היתה קצת יותר קרובה לאופנה, בכך שעבדה במחסני־לבושות לתיאטרון. השתיים, שהן חברות ותיקות, החליטו